

Szivárvány

vers, mese, játék kicsiknek
2023. FEBRUÁR

4

6

20

22

24

26

CÍMLAP: KELEMEN KINGA

SZIVÁRVÁNY, kisgyermekes képes lapja. XLIV. évfolyam, 460. szám. Kiadja a NAPSUGÁR Kft.

Főszerkesztő: László Noémi • Képszerkesztő: Bak Sára • Szerkesztő: Berki Tímea

Lapterv: Division Boutique Agency • DBA (www.teamdba.co)

Megrendelhető: 400462 Cluj, Bld. C. Brâncuși nr. 202 ap. 101 • 0264418001

naps.sziv@napsugar.ro • www.napsugar.ro • www.facebook.com/napsugar.szivarvany

A lapok árát a következő bankszámlákra várjuk: RO45RNCB0106026602080001 BCR CLUJ,

RO70BTRL01301202P90961XX BT CLUJ, SC NAPSUGÁR-EDITURA SRL, CUI: 210622.

Készült a kolozsvári TipoOffset Kft. nyomdájában. Nyomdai előkészítés: Komáromy László.

ISSN 1221-776x

Keresd meg a 2 bohóc közti 5 különbséget, majd színezd ki a rajzot!

BAK SÁRA rajza

TÓTH ÁGNES versei

Üzzük el

A naptárban titok van,
nézzünk bele titokban,
benne lapul február,
jeges trónon Konc király.

Köd palástja, hó nadrágja,
nappalunkat harapdálja.
Vigyük el a maszkabálba,
kergejük el a világba.

Kössük hátára a telet,
ködöt, deret, jéghideget.
Ha elűztük, új nap virrad,
melegebben süt majd a Nap!

Ütögessük hát a dobot,
ijesztgessük a bolondot.
Táncoljunk és vigadjunk,
kurjongassunk, forogjunk!

Mulassatok ti is velünk,
farsangolni van most kedvünk!

Fagy

Hóemberem piacra ment,
répáért állt sorba,
mert az éjjel a hidegben
lefagyott az orra.

Vettem neki sálát, sapkát,
kesztyűt, nagykabátot,
ráadtam a jó öregre,
mert már nagyon fázott.

Tetszett neki az új ruha,
megnyugodott végre,
mosolyra gyúlt fél perc alatt
mókás, kerek képe.

Szája hagyma, orra murok,
borsószeme árgus,*
úgy feszít a kaporszállal,
mint egy zöldségárus.

Jön a tavasz, én már tudom,
olvad nemsokára,
örülne még hóemberem,
hogyha újra fázna.

NAGYÁLMOS ILDIKÓ

Télkergető

Télkergető, vén tekergő,
tavaszt leső esőfelhő,
mókát hozó, bút elűző,
homlokunkra derűt tűző.

Jégvirágot forrasztó,
ereszaljat olvasztó,
víg dallamot élesztő,
virágmezőt ébresztő.

*Argosz: óriás, százszemű
pásztor a görög mitológiá-
ban. A név jelentése:
a mindenlátó.

MOLNÁR KRISZTINA rajza

HERVAY GIZELLA

Ólomkatonás- mese

Kobak kapott két marék ólomkatonát. Felállította őket a padlón, egyik marék ólomkatonát jobb kéz felől, másik marék ólomkatonát bal kéz felől.

Két perc múlva mind a két marék ólomkatonára holtan vágódott hasra.

– Ez így unalmas – nézte a csatateret Kobak, azzal elővette a nagy világtérképet.

– Na, most lássuk, mit tudtok? – állította őket Európa széleire.

De a katonák semmi mást se csináltak, csupán körbe-körbe a tengerbe potyogtak.

– Ússzatok! – kiabált rájuk Kobak. – Ússzatok, mert jövök és megmentelek benneteket.

Azzal egyenként kihalászta és kiterítette őket Afrikába száradni.

– Most pedig fel fogjátok nekem fedezni Amerikát! – szólt rájuk szigorúan, mikor már eleget száradtak. – Hajtogatok nektek két marék papírhajót, egy marék fehérét és egy marék feketét.

– Ti már indulhattok is – ültette be a bal marék katonaságot a fehér hajókba. – Ti vagytok Kolumbusz és társai.

A fehér hajók lassan úsztak Amerika partjai felé.

– Ti meg – ültette be a jobb marék katonát a fekete papírhajókba –, ti lesztek a kalózok. Mit képzelsz Kolumbusz, hogy csak úgy egyszerűen felfedezheti Amerikát? Majd adok ti neki!

Azzal kicsi kalóz-zászlókat tűzött a hajókra, s már indította is a jobb marékot a bal marék ellen.

Rettenetes csata volt. A vége az lett, hogy minden hajó felborult, minden katona vízbe pottyant, és senki sem fedezte fel Amerikát.

Kobak büntetésből a tolltartóba zárta a két marék katonát.

– Ha csak hasra esni tudtok, meg vízbe potyogni, akkor kuksoljatok itt – csukta rájuk a fedelet.

Rajzolt egy keménypapír-Kolumbuszt és gyorsan fölfedezte Amerikát, mielőtt utolérték volna a kalózok.

Jól is tette, mert a tolltartó egyszer csak ugrálni kezdett, aztán nagy csattanással kinyílt, s a katonák már masíroztak is végig a térképen.

Kobak úgy meglepődött, hogy mire észbekapott, a két marék ólomkatona elfoglalta az egész földet, és mindent, de mindent ólomszínűre mázolt a térképen. A hegyeket, a folyókat, a tengereket, már csak az északi meg a déli sark látszott ki fehéren.

– Na megálljatok! Elcsúfítottátok itt nekem a térképet? Várjatok csak! – kiabált rájuk Kobak, és kirántotta alóluk a térképet.

Az ólomkatonák hanyatt estek, de a térkép ólomszínű maradt.

Kobak lesöpörte a katonákat a térképről, és nekifogott radírozni. De alighogy tisztára radírozott egy szigetet, az ólomkatonák, mint

valami keljfeljancsik, már ott is teremtek és megint ólomszínűvé mázolták az egészet.

Kobak most újrafestette a hegyeket, a folyókat, a tengereket. De az ólomkatonák azt várták, hogy megszáradjon a festék, és máris odamasíroztak. Addig masíroztak körbe-körbe, míg megint ólomszínűvé maszalták az egészet.

– Kihajtom őket – döntötte el Kobak –, azal a szemétkosárba vágta mind a két marék ólomkatonát, aztán gyönyörű kékre festette a tengereket, még halakat, delfineket és tengeri csikókat is festett a habok közé.

SZUCHER ÁGNES rajzai

PÁSKÁNDI GÉZA

Asztal bátyó, Szék úrfi

Hát Szék úrfi bizony megunta, hogy boldog-boldogtalan – csak úgy, minden megkérdezés nélkül – rátelepedjék.

„Mindig a gazdámtól kérdik, hogy rám ülhetnek-e, engem a kutya sem kérdez.” Fogta magát, s elindult világgá. Útközben találkozott Asztal bátyóval. Elmesélte az öregnek, miért hagyta ott a gazdáját.

– Hát fiacskám, erről én is panaszkodhatnék, tőlem sem kérdi meg senki, leülhet-e mellém. Hanem én nem ezért adtam a fejem vándoréletre. Tudod, már meguntam a sok éhezést. Rajtam a legjobb ételek-italok vannak, de egy ujjamat sem nyújthatom értük. Egyszer, egyetlenegyszer nyúltam az abroszra, hogy egy szép szál kolbászt kivegyek a tálból, hát nem a kezemre ütött a gazdám, s elkergetett?

– No, akkor menjünk együtt – mondta Szék úrfi. S elindultak szépecskén.

Egy nagy országba értek, ahol kolbászból fonták a sövényt, a patakban bor csordogált, a felhő pedig csupa tejszínhab volt.

– No, itt jó lesz... – nyelt egy nagyot Asztal bátyó, mert már igen-igen szorítgatni kellett a nadrágszíját.

A királyi udvarban épp nagy vetélkedés folyt. Vagy százhusz kérő versengett a szépséges királylány kezéért. A királynak egyetlen kérdésére kellett megválaszolni, s aki meg tudott, övé a lány s a fele királyság. Hanem a király olyat kérdezett, amire senki sem tudott megválaszolni.

Asztal bátyó titokban odament a királylányhoz, aki olyan halovány-szép volt, mint a frissen hullott hó.

– Miért sápadozol? – kérdezte.

– Mert félek, hogy a legény, akit én szeretek, nem tud megválaszolni apám kérdésére – válaszolt a leány.

– Mutasd meg, melyik az!

A leány pedig rámutatott a legdaliásabb, legszebb bajuszú legényre.

– No, ne félj, mi majd segítünk! – mondta Asztal bátyó és Szék úrfi. Besettenkedtek a trónterembe, s odamentek a legényhez.

– Ülj mellénk, amikor válaszolsz! – suttogta Asztal bátyó. A legény nagyot nézett, de Asztal bátyó azt is megsúgta, hogy a királylány kívánja így. A király épp egy másik kérőt faggatott.

– Ki látta a legtöbb ételt a világon? – kérdezte a király.

– A felséges király – válaszolt a legény.

– Hát ez nem igaz, mert én, bár király vagyok, sok mindenfélét nem láttam még. Én csak a legjobb ételeket ismerem.

Egy másik legény következett.

– A szakács – válaszolt az, hanem a király erre is fejét ingatta.

Most következett a királylány kedvence, a mi legényünk.

– Ki látta a legtöbb ételt a világon?

– Az asztal – vágta ki kis gondolkozás után a legény.

– Nem a fazék? – vetette ellen a király. – Hiszen nem minden, ami a fazékban fő, kerül az asztalra.

– Igen ám, de csak az igazi étel, ami az asztalra kerülhet.

– No, jól van. Még azt mondd meg, mi az, ami mindig csak láthatja az ételt, de mégis éhesen marad.

– Az is az asztal – válaszolta a legény.

– Te pedig miért ültél most asztal mellé?

– Mert a gondolkodáshoz nyugalom kell. Az asztal pedig nyugalmat ad.

– Jól van, fiam. Tied a lányom s a fele királyságom.

Csaptak erre olyan lakodalmat, hogy Asztal bátyó és Szék úrfi alig győzték a sok ételtitelt. Meg is jutalmazta őket annyi arannyal a királyleány, hogy csak győzzék cipelni. Marasztalták is őket, de nem maradtak. Elindultak, s maguk mellé mindenkit leültettek, de csak azokat, akik kedvesek és becsületesek voltak, aki nekik tetszett.

Így járták a világot, mindenkit bőségesen megvendégelve, mert most már volt miből. Ti is, ha azt halljátok, hogy valaki rátok szól: „Foglaljatok helyet!” – üljetek le, mert Asztal bátyó és Szék úrfi tessékel benneteket. Meg akarnak vendégelni, mert megtetszetek nekik.

Így történt hát, hogy Asztal bátyó és Szék úrfi csak azt ültette le maga mellé immár, akit ő akart. Méltatlan embert soha többé nem láttak vendégül.

A favágó kívánsága

Német mese
Átdolgozta Bor Ambrus

Egy favágó télen kinn dolgozott az erdőn. Egyszer, amikor már ugyancsak elfáradt a nehéz munkától, úgy beleszorult a fejszéje egy fatörzsbe, hogy meg se bírta mozdítani. Húzta jobbra, vont a balra, feszegette, de a fejsze csak nem mozdult. Megdühödött a favágó, s úgy ordított, hogy hangos lett tőle az erdő. Amint éppen így zúgolódott, egyszer csak előlépett egy vén fa mögül egy töpörödött, ráncos képű anyóka, s így szólt:

– Miért szidod a fákat meg a fejszedet, amikor belőlük élsz? Talán bizony azt kívánád, hogy munka nélkül legyen meg a kenyered?

Rávágta erre a favágó:

– Igenis, hogy éppen azt kívánom magamnak! Azt, hogy ami fához csak hozzáérek, az tüstént darabokra essen szét!

Az anyóka megcsóválta a fejét, de aztán rábólintott:

– Jól van, legyen úgy, ahogy kívánod! Én a manók öreganyja vagyok, és teljesítem a kí-

vánságodat. Hanem te lásd majd, hogy mennyi örömed lesz benne!

Azzal visszalépett a vén fa mögé, s eltűnt. A favágó pedig odament ahhoz a fatörzshöz, amelyikbe a fejszéje szorult, s próbaképpen óvatosan megérintette a kérgét. Hát, uramfia, abban a pillanatban négyfelé esett a vastag törzs, a fejsze is kifordult belőle! Nagyot kacagott a favágó, belerúgott a fejszébe, s vidáman indult hazafelé. Útközben mindjárt el is tervezte, hogy vesz magának egy csilingelő szánt, egy pár jó lovat, s ezután minden nap kiszánkázik az erdőbe, megérinti a fákat, s már rakja is a szánra, és viszi a városba eladni.

Hanem ahogy belépett a házába, s fáradtan lezötytyent egy székre – a szék reccsent egyet, s összecsuklott alatta. Amikor meg felakarta húzni az otthoni facipőjét – hát a cipő kettéhasadt a kezében. Amikor meg benyúlt a szekrénybe tiszta harisnyáért – recsegve ropogva összedőlt a szekrény, csupa gyújtós lett belőle. Megszeppent erre egy kicsit a fa-

vágó. No, de sebj – gondolta, s kihúzta az asztalfiókot, hogy elővegye a kenyeret. Akkor meg az asztal esett le nyekkenve a négy lábáról. Ekkor már csak egy vágya volt: lefeküdni, kipihenni ezt a különös napot – de az ágy deszkái is szétestek alatta, ő meg nekigurult a gerendából meg deszkából ácsolt falnak, s úgy rádőlt az egész ház, hogy alig bírt alóla kikecmeregni. Ilyenformán háza se volt már. Kiment az erdőbe, hogy ott aludjon, de álmában nekidőlt egy hatalmas bükkfának, s az is olyan iszonyú ropogással zuhant a földre, hogy a favágó rémülten ordított fel:

– De hiszen ne is tudjak én többé másképp fát vágni, mint a fényes fejszémmel meg a két karom erejével!

A töpörödött, ráncos anyóka alighanem megszánhatta, mert az erdőkerülő másnap látta a favágót, amint kinn dolgozott az irtásban, döntötte a fákat, vidáman forgatta a fejszéjét, és füttyörészve rakta ölje a széthasogatott tuskókat.

FAZAKAS ILDIKÓ rajzai

Hogyan szedte rá a kádár a farkast, a medvét meg nyulat

Lett mese

Rab Zsuzsa fordítása

Akádár egy jókora hordót ütött össze az erdőben. Meghajlította az összes dongát, ráhúzta az abroncsokat, már csak gyalulnia kellett rajta egy keveset. Egyszer csak hallja, hogy a sűrűben megroppan-

nak az ágak. Odanézett a kádár, s majd kővé meredt: egy medve tartott feléje. Mit tegyen? Másszék fel egy fára? A medve oda is utána-mászik! Elszaladjon? Utoléri. Kapkodott a kádár fűhöz-fához. A medve meg már a közeli bokrok között csörtetett.

A kádár akkor gondolt egyet: leborította a hordót, és alája bújt.

Odacammogott a medve, meglátta a hordót. Törte a fejét: mi lehet az? Kőnek nem kő, zsombéknak nem zsombék... Fogta magát, leült a hordóra pihenni. Ült, üldögélt csendesen. A farkasnak éppen arrafelé akadt dolga. Elfutott a medve előtt.

– Hová sietsz?! – kiáltott rá a medve. – Ülj le, ordas, ide mellém, mesélj valamit.

Leült hát a farkas a medve mellé, mesélt neki erről-arról.

Közben nyúl ugrott ki a sűrűből, végigiramodott a tisztáson. Utánaszólt a medve.

– Állj meg, tapsifüles! Nem unod még a futást? Gyere ide hozzánk, beszélgessünk!

Nem kérette magát kétszer a nyúl. Leült a farkas meg a medve mellé, és elfecsegte, mi újság az erdőben.

Hallgatta a farkas, hallgatta, egyszer csak megszólalt:

– Hej, de ennék valami jót! Egészen lapos már a hasam!

– Az ám – mondta a medve. – Elszaladhatnál, hegyes fogú, hozhatnál valami jó falatot. Majd igyekszem magam is szerezni valamit.

– Jól van – mondta a farkas –, elmegyek. Három napja körülnéztem már a faluban. Van

a kádárnak egy kövér birkája. Megpróbálom kicsalogatni az aklából. Hát te, medve, mit szerzel?

– Jó lenne egy kis mézecske csemegének – mondta a medve. – Annak a kádárnak méhese is van. Az idén különösen édes a méze.

– A kádárnának meg akkora káposztái teremtek a nyáron, mint a fejed, medve koma! – mondta a nyúl. – Futok is a kádárék pincéjébe.

A kádár mindent hallott a hordó alatt.

„No, ezek ugyan tönkretennék az egész házam táját! – gondolta. – De rajtam nem fog-

nak ki! Majd megtanítom én ezeket móresre, hogy halálukig emlegetik a kádárt!”

Megegyeztek a barátok, hogy ugyanazon a helyen találkoznak, aztán háromfelé futottak. A farkas az akol felé tartott, a nyúl a kertbe, a medve a méhesbe.

Akkor a kádár is előbújt a hordó alól, és futott, ahogy csak bírt, az udvarára. A legrövidebb ösvényt választotta, hogy előbb odaéren, mint a farkas. Oda is ért. A birkát biztos helyre: a házba vezette, maga az akol sarka mögé bújt, s megkérte a feleségét, hogy forraljon egy üst vizet.

A farkas nemsokára ott termett a kádár udvarán. Besurrant a kapun, és egyenesen az akol felé tartott. A kádár beeresztette a farkast, aztán rácsapta az ajtót, és kiáltott a feleségének:

– Hé, asszony, forró vizet!

Az üstben már forrt a víz. A kádár kinyitotta az akol ajtaját, s ahogy az éhen maradt farkas kiszökkent az ajtón – az asszony a hátára zúdította a forró vizet. Felüvöltött a farkas, rohant a kapuhoz. A kádár sem maradt otthon. Átlendült a sövényen, és futott az erdőbe, a jól ismert helyre.

Odaszaladt a hordóhoz, alája bújt. Üldögélt, várakozott. Jött is nemsokára a medve, mancsai között egy kassal. Aztán a nyúl szökdelt oda egy szép fej káposztával. Csak a far-

kas késett. Késett hát, ilyen fürdő után nem tudott futni, csak vánszorogni.

Végre a farkas is feltűnt a fák között. Alig húzta a lábait, majd összeesett. A nyúl meg a medve messziről nézte, azt hitték, igen nagy birkát szerzett az ordas, azt cipeli ilyen nehezen. A pórul járt farkas végre odasántikált barátaihoz. Elnyúlt a földön, jajgatott, nyöszörgött.

– Mi történt veled, farkaska? – kérdezte a medve. – Hol a birka?

– Törődöm is a birkával! – nyögte a farkas. – Ó, barátaim, szívleljétek meg a tanácsomat: ne húzzatok ujjat az emberrel! Legjobban pedig a forró víztől őrizkedjétek! Ha csak annyit hallotok: „Hé, asszony, forró vizet!” – fussatok, amerre láttok!

Alighogy ezt mondta a farkas, a kádár elkiáltotta magát a hordó alatt:

– Hé, asszony, forró vizet!

Mekkora riadalom támadt! A medve úgy gurult le a hordóról, mint a gombolyag. A nyúl loholt a sűrűbe. A farkas meg felüvöltött rémületében, és már szedte is a lábát, hordta az irháját – csoda, hogy még volt annyi ereje! Egy pillanat alatt elnéptelenedett az erdei tisztás. A kádár akkor kényelmesen előbújt a hordó alól, vállára emelte, másik vállára feldobta a méhkast, fölvette a káposztafejet, és vidám énekszóval hazaballagott.

PETŐFI SÁNDOR

Mi kék az ég

Mi kék
Az ég!
Mi zöld
A föld!
Zöld föld felett, kék ég alatt a
Hangos pacsirta fütyörész:
Dalával a napot kicsalta,
A nap rá gyönyörködve néz.

Mi kék
Az ég!
Mi zöld
A föld!
Zöld a föld, kék az ég, tavasz van...
És én oly sült bolond vagyok,
Hogy idebenn a szűk szobában
Kadenciákat* faragok!

*Kadencia: találó kifejezés, szépen
hangzó, gyakran ritmusos, bölcs
vagy tréfás mondás

GUBA-KEREKES ZSUZSA rajza

KÁNYÁDI SÁNDOR

Pacsirta

Pacsirta zeng a magasban, gyűrűzik
hangjától a levegő: lüktető
köröcskék pengetik a nap
feszes sugarait.

Zeng, zeng a pacsirta, óceánra
menekült kis kalózkodó,
s azt sugározza egyre,
fáradhatatlanul,
hogy milyen rettenetes éjszakánként
egy magányosan didergő kökénybokor
alján virrasztani.

SZÁVA CSANÁD

Mancs Mancsó ébredése

Ilyenkor, télen, legjobb az álom. Még inkább így van, ha a medve téli álmáról beszélünk. Mancs Mancsó is erre ébredt rá, amikor egy napon úgy érezte, hogy nagyon megéhezett, és el kellene döntenie, hogy felébred, vagy éhesen alszik még.

Kijött a barlangból. A nap nem látszott, olyan felhős volt az ég. Pár pillanatra még így is elvakította a fény. Nagyon éhes meg szomjas volt. Sokat kell még cammogni, amíg élelemhez jut.

Szürke volt az ég, a zöld tűlevelek jegesen csillogtak, a szitáló havas eső csiklandozta az orrát. Nem sok ételmezt talált. Bunda Bundit sem látta, pedig ő is fel-felébred ilyenkor téli álmából.

Mire leért a tóra, már esteledett. A félhomályban és a szitáló hóban elmosódott foltnak látta magát a víz tükrében. Pedig legtöbbször jól látja két kerekded fülét, fehér fogait meg élénken pislogó szemét. Most azonban csak nagy, sötét foltot látott.

Álmosan és éhesen ballagott vissza a barlanghoz, amikor hopp, valami nagyba ütközött bele.

A sötétben semmit sem látott. Csak összeütközésük után vette észre, hogy akinek ilyen csúnyán véletlenül nekiment, az a szomszédja, Bunda Bundi.

Bunda nem mondott semmit, csak kelletlenül mordult egyet. Ebből már tudta is Mancs Mancsó, neki sincs kedve ébren maradni. Jobb az álom, a téli álom.

Eltelt egy jó idő, és Mancs Mancsó ismét megébredt. Most már nemcsak éhséget érzett, hanem enyhe izgalmat is, hogy újra láthat majd valamit, a barlangon kívül.

Meghall végre egy-két madárfüttyöt, vagy legalább káromogást, s megszimatozhat valamit, ha mást nem, hát az olvadozó hó illatát. Mancsa inkább a sárban, mint a hóban hagyott nyomot, s ahogy ment, fura zajt hallott. Emberi zajt.

Kissé megrémült, de kíváncsisága félelménél is nagyobb volt. Úgyhogy nem bújt el rögtön, hanem kicsit leleselkedett. Látta, ahogy

zenélgető emberek álarcban, fura ruhában vonulnak, táncolnak.

Nagy meglepetésére egy medve is volt ott, épp a kör közepén. Egy táncoló medve. De nem, ez nem Bunda Bundi, mert neki nem ilyen a füle.

Jól megnézte, és látta, hogy valójában őrá, Mancs Mancsóra hasonlít. Egy medvének öltözött ember, aki őt magát utánozza. Még talán azt is kiabálják a körben álló álarcosok, hogy: Mancs Mancsó, Mancs Mancsó!

Elege lett a bámulásból, főleg akkor, amikor a vidám körben a medve, vagyis az, aki Mancs Mancsónak öltözött, táncolni kezdett. A medvetánc megtekintése helyett Mancs Mancsó inkább visszacammogott a barlangjába. Még ráérnek mulatozni, ő meg ráér felébredni.

Telt-múlt az idő. A mesébe illő, hópelyhes télnek vége szakadt. Mancs Mancsó egy napon ismét megébredt. Kinézett a barlangból, és látta, hogy ragyogóan süt a nap. Bár a gyomra korgott, nem volt rossz a kedve. Gondolta, megkeresi Bunda Bundit, biztosan rég felébredt, és már jól beszedett mézből.

Alighogy ezt elgondolta, egy eltévedt méhecske az orrára szállt. Hadonászott, erre a méh megcsípte az orrát. Mancs Mancsó már tudta, ebből nem lesz téli álom. Most már tényleg ideje felébredni.

HATHÁZI REBEKA rajzai

SZÁVA CSANÁD

Maskara

Hófehér, hófehér táj van ilyenkor, így, februárban. Sálam, sapkám, ha megnézem, hógolyóval, csíkozással, csupa színnel virít, szépen.

Álarcba rejtve a téren játszik sok barát. Én kérem, ne árulják el, kik ők! Csak hadd találgassam, nézzem, kik a rejtezők!

LÁSZLÓ NOÉMI

Sülve-főve

2. rész

Hová lettek a párnáim? – fújtatott Töhötöm egy borongós délutánon.

– Honnan tudjam? – vont vállat Tas. – A te párnáid, nem? Neked kellene tudnod, hol vannak!

– Én tudom, hol vannak, de nincsenek ott! – toporzékolt Töhötöm.

– Hogy nincsenek ott, arról valószínűleg senki más nem tehet, csak te.

– Még hogy én! Még hogy én! Nem tettem róla!

– Épp ez a gond! Nem tettél róla, meg a helyére sem tettél semmit, nem csoda, hogy

nem találsz a párnáidat. És egyáltalán, mióta a tieid?

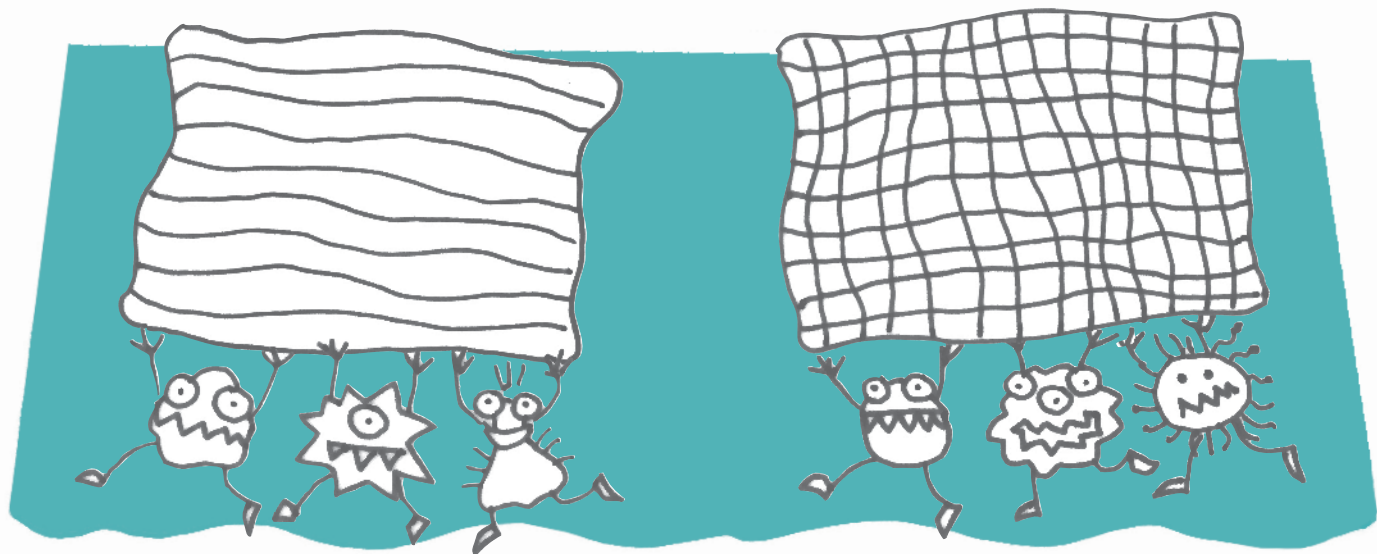
– Hogyhogy mióta? Mindig is az enyémekek voltak. Nevük is van. Csík meg Pepi, Párna Egy és Párna Kettő. Hogy ne volnának az én párnáim, ha egyszer én adtam nevet nekik?

– Nevet akárki adhat. Úgy hívják őket, Pikk és Pakk, ezt a nevet én adtam nekik. Szóval akkor az enyémekek?

– Nem lehetnek a tieid, ha egyszer én használom őket! Csík a délelőtti, Pepi a délutáni párnám. De ha a tieid, akkor azonnal mondd meg, hová lettek!

– Nem lettek, hanem párnák! A lettek távoli nyelvrokonaink, de erről most nem nyitok vitát! – mondta Tas, és a melegítője ujjába törölte csöpögő orrát.

– Fúj, Tas, mikor tanulsz meg zsebkendőt használni? Vagy legalább papír zsebkendőt!

– Normális ember nem használ zsebkendőt, az teljesen ahigiénikus!

– A-hi-mi? Beszélj magyarul, magyarok vagyunk, nem lettek, most mondtad! Úgy beszélsz, mintha távoli nyelvrokon volnál!

– A-hi-gi-é-ni-kus. Ami az alapvető tisztasági elvárásoknak nem megfelelő. Tudod te, mennyi baktérium van egy használt zsebkendőben?

– Mi az a bak-terrium? Én csak bakterről hallottam, meg terrierről.

– A baktérium icipici élőlény, mindenhol ott van. A földön, a vízben, a levegőben, még bennünk is.

– Akkor kérdezzük meg tőlük, hol van Csík meg Pepi! Biztosan tudják, ha egyszer mindenhol ott vannak!

– Nem lehet, a baktériumoknak nincs fülü. Szemük sincs, meg szájuk sincs, meg egyáltalán, semmijük sincs, csak ők vannak.

– Nem értem. Hogyan lettek ezek a bak-terrierek?

– Nem lettek, bak-té-ri-u-mok, hányszor mondjam?

– Hogyhogy nem lettek, ha egyszer vannak? Ha vannak, valahogy lettek, nem? Bak-terrák, terráriumok?

– Én sem tudom, hogyan lettek, tény, hogy nagyon régóta vannak. Baktériumok már az ember előtt, az összes állat előtt léteztek a Földön. De hiába, mert Csíkot és Pepit nem

fogják megtalálni. Ahhoz ők túlságosan is picik. Egy párna olyan egy baktériumnak, mint neked a földgolyó.

De Töhötöm ezt már nem hallotta, így nem is válaszolt. Már ott, ahol a baktériumok lettek lettek, bepackolta magát Tas frissen száradt cuccai közé, és mire Tas a mondat végére ért, a tarajos sül csendesen szunyókált egy nindzsás és egy dártyvéderes felső takarásában. Pedig, ha kicsit is figyel, láthatta volna, hogy a szépen hajtogatott ruhák alatt egy csíkos meg egy pepita párnahuzat lapul. Nem a lettek vitték el őket! Anya nagymosást rendezett.

Reménykedjünk, hogy mire Töhötöm felébred, Csík és Pepi mindenki legnagyobb örömeire visszatér!

MÜLLER KATI rajzai

CSEH KATALIN versei

Égbolt

A híres égboltban hányféle portéka van?
Mindenütt csak fények, tetszetősek, szépek:
a falakon fényár, fényözön,
fénypászma, fényzás, ránk köszön.

A kedves eladó lány, nézzétek, hogy ragyog,
hát még a tükör s a hatalmas ablakok!
Íme az árukészlet, változatos, bőséges:
tasakokban pislákolás, skatulyákban világlás,
palackokban villódzás, zsákokban csillogás,
csillogás-villogás, káprázat, szikrázás.
A tündöklés elfogyott, pedig mind selejtes volt.

Télutó

Téli almát tessék, téli álmot,
színes farsangi kavalkádot!

Víg báli muzsikát, tüzes táncot,
szívekbe göngyölt, szép világot!

Télutó van, én most odébbállok,
szárnyaim nőnek, madárrá válok.

Madárrá lettem, tavaszba szállok,
elülnek rendre a téli álmok.

Virág, bagoly, boszorkány, méhecske,
cica, csillagfény. Ki kivel tarthat
össze? A párokat vonallal kösd össze!

DEÁK KATALIN rajza

Kukucsi nyomoz

Kukucsi és a rejtélyes fészkek lakója

Még itt-ott akad némi hó, de a tél már a végéhez közeledik. A február végi napsütés lassan felolvasztja a megmaradt hókupacokat, melyekről már csak sejteni lehet, hogy valamikor hóemberekként magasodtak ki a tájból.

Bár szereti a telet, Kukucsi már nagyon várja a szép, napsütéses tavaszt első hírnökével, a hóvirággal.

Kukucsi ma reggel is útnak indul, hogy feltöltse a madáretetőt finom eleséggel. Útközben jobbra-balra nézelődik. Az odvas fákbán cinkék, csuszkák fészkei lapulnak. Az egyik bokorban feketerigó fészkére bukkan. Kicsit odébb, a gyümölcsösnél, sárgarigófészket lát. A lombkorona helyén egy ágvillában áll, üresen.

A gólyafészkek is üresek még, és Ficédula, a kis légykapó madár csésze formájú otthona is lakó nélkül árválkodik.

Ahogy a réten bóklászva mendegél Kukucsi, a földön szépen kibélelt kis gödröt ta-

lál. Apró fűszálak, növényi részek és zuzmók keveréke béleli a mélyedést. Ismeri a tájat, hisz minden nap erre jár, de úgy tűnik, a természet mégis tud újat mutatni neki. Kukucsi töri a fejét, kié lehet a fészkek? Elhatározza, hogy kideríti.

A réten egy őzbak friss fű után kutat, először nála érdeklődik.

– Ó, én láttam már, hogy kié az a fészkek – feleli az őz. – A dalosé. Én legalábbis csak így ismerem. Olyan szépen énekel! Ha eljön a március, majd te is meghallod.

Kukucsi továbbmegy, találkozik Vincével, tőle is megkérdezi, mit tud a fészkek rejtélyes lakójáról.

– Egyszer láttam valakit arrafelé. Barnás színű a háta, fehér a hasa, és mintha korona lenne a fején, tollkorona. Azt rebesgetik, hogy megnyerte az erdei hangversenyt, azért kapta a koronát. Bár lehet, hogy mindig is rajta volt, hiszen azok mégiscsak a tollai – elmélkedik Vince.

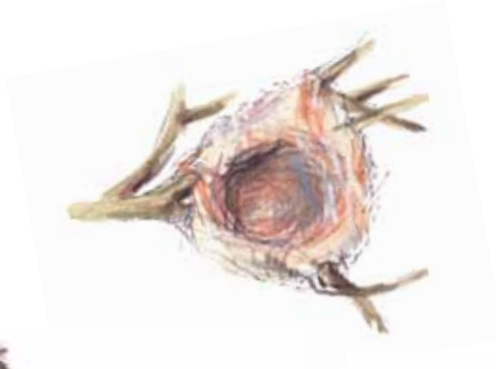
Kukucsi feltölti az etetőt, és elindul visszafelé. Közben szarvassal találkozik, de az sem tud sokat mondani:

– Sajnos nem tudok segíteni, november óta nem is láttam azt a madarat.

Telnek a napok. Kukucsi még mindig kijár az etetőhöz, de ezúttal valami olyan történik útközben, aminek nagyon örül. Végre megpillantja a rejtélyes madarat. Jól szemügyre ve-

szi, majd rohan haza, hogy elővegye madaras könyvét. Addig lapoz, míg végül megtalálja benne. A dalos madár nem más, mint a mezei pacsirta.

Kukucsi már nagyon várja, hogy énekét is meghallja.

Írta: RÉS KATALIN
Rajzolta: BAK SÁRA

Melyik a pacsirta fészke? Karikázd be!

Fergeteges február

Nincs hó, nincs hóember? Használjátok **Karda Emőke** csíkszentdomokosi tanítónő ötleteit: buborékos fóliával pecsételt háttérre papírkorong-hóembert ragasszatok, vagy tépdesett szalvétadarabokkal töltsétek ki a fekete lapra rajzolt hóembert. (**Kurkó Ivett** és **Nyisztor Laura** munkája)

Farsangi csiki-csuki: hajtogass mindkét irányban, három egyenlő csíkba egy négyzetformájú lapot. A szélső részeket vágd be a hajtásig. A középső részre, belül rajzolj egy alakot, és rendre csukd rá a külső füleket, majd kívülről rajzolj különféle jelmezeket neki.

Balázs Botond Csongor és **Orsolya** Székelyudvarhelyről küldte a tojástartóból ragasztott hóembereket.

Rákos Andrea,
Avasújváros

Botka Ildikó osztályától, Diósadról hógömbben olvadozó hóembert kaptunk.

Bohóc-cipő: félbehajtott, színes kartonpapírra rajzoljátok a nagyméretű cipőt, díszítsétek színes papírral. Kössétek a cipőtök fölé, a bokákra. Ha fűzőt is tesztek bele, gyakorolhatjátok a cipőfűzést!

Nagybányán borzos és jólfésült bohócok vigorognak Csurka Tünde osztályában.

Borbély Anna papírcsíkból sodort bohócot, Gombos Jázmin hóvirágos téli tájat küldött Zilahról.

Árpádon Bunău Irén osztálya kézen álló farsangi bohócokat ragasztott. (Elkészítését lásd a mellékletben.)

Borka Katalin marosvásárhelyi tanítványai megmutatják, mire jó a régi újságpapír.

Csipike postája

Sziaztok, kedves pajtásaim! Látom, mindenki csupa álarc és jelmez, fel sem ismerlek benneteket. Én idén Csipikének öltöztem! Mindenki azt hitte, valaki más vagyok! Nem ismerték fel Csipike mögött Csipikét. Ti minek öltöztetek? Írjátok meg, rajzoljátok le nekem. De gyorsan! Csipike

Tóth Dániel József,
Marosvásárhely

Kupás Tímea Lilla,
Zilah

Maier Tímea,
Nagykároly

**Tóthpál
Gergő,**
Négyfalu

MEZEI PACSIRTA

**Vágd ki és ragaszd a
többi mellé a bélyeget.**

Tógyer Milán,
Kézdiszentkereszt

Hűséges
olvasóink:

Török Mária
osztálya,
Csíkszereda

Gáspár Ildikó
osztálya,
Szenháromság

**Jenei-Szenner
Emőke-Szende**
osztálya,
Nagyernye

Kocsis Gabriella tanítványai,
Sarmaság

Séra Tünde
tanítványai,
Maros-
szentgyörgy

Portik Zselyke, első osztályos
marosvásárhelyi olvasónk írása:

Misi korcsolyázni megy

Misi félt korcsolyázni, mert azt hitte, hogy ha elcsúszik, akkor ki-nevetik, és meg is üti magát. Egy napon az anyukája megkérdezte:

– Misi, szeretnél-e ma elmen-ni korcsolyázni a családdal?

Misi egy kicsit gondolkozott, aztán félve azt mondta, hogy igen. Felöltözött, és már mentek is. Mikor meglátta, mennyien van-nak, Misi megijedt, de az anyuká-ja megnyugtatta:

– Semmi baj, itt leszünk!

Végül Misi megtanult korcsolyáz-ni. Aztán hazamentek, és most már Misi sem fél korcsolyázni.

TÁMOGATÓINK

Ára 8 lej

Brúnó és Borka

Medve

Színezd ki a medvét és a madarat, majd vágd körbe a formákat. Ragaszd a madárkát a barlang szélére. Vágj be a jelzett vonalnál, hajtsd fel a szaggatott vonal mentén, majd egymásra tolva ragaszd össze a barlang alját. Vattapamacsokat is ragaszthatsz a barlang tetejére.

Bohóc

Vágd ki a bohócfejet, a cipőket, kesztyűket, majd vágd félbe a bohóc ruháját. Rajzolj arcot a bohócnek. A két ruhacsíkot helyezd egymás mellé, kis rést hagyva közöttük, ragaszd rá a fejet, a végekre a kesztyűket, és a cipőket is.

